

Op kant A gaat het vooral over de bovennatuurlijke gaven van de zussen Jansen en over ontmoetingen in de 'Twilight zone' toen hij nog erg jong was.

Ze woonden eerst in Parakan in midden Java. Hij was toen 2½. Daarna is hun vader overgeplaatst naar Batavia en vervolgens naar Soerabaja. Toen Prul 6 was is hun vader overgeplaatst naar Pematang Siantar op Sumatra.

Op deze tape, tape 3, zal ik spreken over de ontmoetingen die ik had met de twilight zone. Het is beter te zeggen dat ik contacten heb gehad met een veel grotere wereld dan de dagelijkse wereld waaraan we gewend zijn.

Dat is al heel vroeg begonnen, toen ik opgroeide in Indonesië. Indonesië is een prachtig land, maar voor mij als mens zitten er aan dat mooie landschap een hele hoop geheimzinnige en at times very dangerous dingen vast.

Voordat de Hollanders daar kwamen (in 1600 werd de Verenigde Oost Indische Compagnie opgericht), waren de Hindoe's daar al, al vanaf het begin van onze jaartelling. Later kwamen de boeddhisten en weer later kwamen de Arabieren. Zij brachten de Islam.

Ilse: And Christianity?

Prul: Het Christendom kwam later, maar dat bracht niets wat voor mij van belang was. De drie andere religions hebben daar veel mystiek gebracht. Het is niet alleen een heel mooi land, maar ook een mystiek land, een magisch land. In Indonesië heb je op one square mile meer sjamaans wonen dan in welk ander land. En wij werden als kinderen daar al heel vroeg mee geconfronteerd. In Indonesië waren veel spoken zoals dat heette. En dan werd er gevraagd: geloof jij in spoken? Dat is een van die stomme vragen die vaak werden gesteld. En als je dan 'ja' zei, werd je uitgemaakt voor bijgelovige stumper. Maar wat wij bijgeloof noemen is eigenlijk de rook van een ontzaglijk vuur. De mensen hebben wel de rook opgesnoven, maar nooit het vuur benaderd. Dat heb ik wel gedaan.

Van de Jansen kant zijn wij geparenteerd aan de sjamaans en sorcerers. De familie van mijn grootvader Jansen, verschillende generaties terug, kende allerlei tricks. Zij waren magiërs. Als kind hoorde ik daar allerlei verhalen over. Verhalen over vroeger, over onze familie van vroeger.

Daar ging het verhaal dat een voorvader door kwaadwillenden werd gelokt en in een bootje gesmeten. Dat bootje werd de zee op geroeid en toen ze ver van het land waren, werd hij overboord gekieperd. Hij zonk, want hij kon niet zwemmen, maar toen kwam er een grote vis, een haai, die hem op zijn rug nam en hem veilig naar de wal bracht. Als overlevering werd er dan in de familie gezegd dat de afstammelingen tot en met het zevende geslacht geen haaivlees mochten eten.

Een ander verhaal over dezelfde persoon. Nadat de eerste aanslag mislukt was, hebben ze hem weer gepakt en losgelaten in een heel dicht bos, waar het wemelde van de tijgers. Vroeger waren er op Java ontzettend veel tijgers. Hij wist de weg niet en toen het donker werd werd hij door een boshaan, de ajam alas (?) gewaarschuwd dat hij beschutting moest zoeken, in een boom moest klimmen. Hij klom in een boom en nauwelijks was hij 15 meter hoog, toen kwamen de tijgers aanhuppelen. De hele nacht zater er tijgers bij die boom te brommen en te grommen, maar ze konden hem niet bereiken. 's Ochtends is hij uit de boom geklommen en heeft met de hulp van de boshaan de weg weer gevonden en is weer thuisgekomen.

Hij zegt dat er nog veel meer verhalen zijn, b.v. over krissen die eens per maand gereinigd moesten worden, of over een speer van zijn oudoom Johan. Hij zat in een lange cilindrische trommel. Die speer moest bewierookt worden, anders ging hij dansen in zijn trommel. Dat kon je dan horen.

Hij heeft de verhalen niet allemaal onthouden of misschien niet goed geluisterd.

Van oma Wies is bekend dat ze als klein meisje onzichtbare speelmakkers had. Er werd van haar gezegd dat ze een zoet kind was, maar dat was geen wonder: ze had immers die speelkameraadjes.

Al de Jansen tantes, oma Wies en haar zussen, zagen geesten. Dat zijn dan meestal de spirits van de mensen die overleden waren. Hij herinnert zich een verhaal dat veel later speelde, na 1947 toen ze al in Holland woonden. Oma Wies woonde toen bij tante Emmy, de moeder van Wally Niggebrugge, in de Eikstraat. Daar had ze een voorkamer. Ze vertelde Prul dat ze daar eens in bed lag en plotseling bezoek kreeg van oom Freek, de vader van Wally die al jaren dood was. Ze schrok en gooide een zakdoek die ze in haar hand had naar hem toe. Oom Freek bukte zich en nam de zakdoek mee. Toen ze dit aan Prul vertelde, zei hij: zorg in godsnaam dat je die zakdoek terugkrijgt. Als hij een volgende keer komt moet je die zakdoek terugvragen. Prul had haar niet verteld wat de reden was, maar je moest geen link maken als het niet nodig was. Toen oom Freek weer kwam (het was zijn kamer geweest en hij kwam af en toe terug om te kijken of alles OK was) vroeg oma Wies haar zakdoek terug. Ze krijgt hem, hij ligt op haar gezicht. Oom Freek groet vriendelijk en gaat weer weg.

Oma Dik was degene die overal spoken zag. In elk huis in Indonesië waren spoken en zij was erg bang. Ook mijn moeder was erg bang.

In Indonesië waren de bijgebouwen, waar de badkamer en de wc waren, heel ver van het hoofdgebouw. Als mijn moeder naar de wc moest gaan, dan ging mijn vader altijd mee, want zij was als de dood zo bang. Nou schijnt de wc een plek te zijn die allerlei vreemde bezoekers van een andere wereld erg leuk vinden. Mijn moeder ging dus naar de wc en mijn vader wachtte daarvoor en ging rustig een sigaretje roken en als ze klaar was gingen ze weer naar binnen.

Het was ook vaak erg beangstigend. Het was er erg donker en dan zijn er grote bomen en struikgewassen. Anyway, veel ongerechtigheden. Die huizen waren hopeloos. Vooral in de benedenstad van Soerabaja. Dat waren allemaal heel akelige huizen, spookhuizen. En vooral die Chinese huizen waren beroerd. Dat waren huizen zo groot als paleizen met grote donkere kamers en er was haast geen verlichting. Het rook er altijd naar allerlei wrijfmiddelen. De mensen schenen altijd last van reumatiek te hebben. Je zag grote vazen en bronzen beelden en allerlei dingen die onplezierig zijn. Het trekt allemaal onzure gasten aan, zullen we maar zeggen.

Zodra we verhuisd waren naar een of ander huis, vertelde oma Dik direct wat voor vreemde bewoners er in diverse vertrekken met ons het huis bewoonden.

Tante Ella was glashard. Ze was helemaal niet bang. Ze woonde ooit niet ver van ons af in een woonwijk in Soerabaja. Sommige huizen daar waren op Chinese graven gebouwd, grote uitgestrekte Chinese graven. Hij is wat onduidelijk hier. Het lijkt er op dat de huizen rondom of aan de rand van een begraafplaats lagen. Zelfs op klaarlichte dag kon je daar beter niet spelen. Wij werden altijd gewaarschuwd door de bedienden: Ga daar niet spelen; je kan worden aangeraakt door een spirit en dan kan je erg ziek worden. Tante Ella woonde in een mooi huis. Ze woonde daar alleen met haar twee kinderen, John en Leo. Prul was 15 in die tijd. Tante Ella's husband, oom Molly, was nooit thuis. Hij was hoofdmachinist bij de KPN en voer van Soerabaja naar Singapore en Australië en v.v.

In één kamer was vaak een verschrikkelijk kabaal. Dat werd veroorzaakt door kleine kabouters. Die waren daar aan het spelen en zaten op de kast en de schrijftafel. Als tante Ella de deur openmaakte verdwenen ze in een grote Chinese vaas. Ze zag hen altijd weglopen.

In de kamer van John liep een soort geraamte rond. Het maakte klikkende geluiden. Tante Ella was bang voor John. Dan ging ze bij hem liggen of nam hem mee naar haar eigen kamer.

Daar had je dan mee te maken. Beroerde dingen. Je wist niet hoe je je moest beschermen tegen zo'n sidekick attack.

De Javaanse bedienden deden het zo: Wanneer de zon onderging, voordat het helemaal donker werd, hadden ze van die wierookvaten waarin kooltjes brandden. Met die wierook

gingen ze over het hele erf en door alle kamers. Dat is omdat zij meer op de hoogte zijn en de regels kennen.

Ik had veel belangstelling voor deze wereld. Ik heb erg veel met de Indonesiërs gesproken toen ik opgroeide en jong was. Bij de douane was ik onder Indonesiërs een populair persoon omdat ze wisten dat ik belangstelling had voor de Javaanse geestenwereld.

Je moet de boeken van Hiem (?) lezen. "De Javaanse geestenwereld in drie delen." Ik weet niet of ik ze toen allemaal in mijn bezit had. Heb jij ze, Jesse? Er is nog een vierde boek en dat heet: De Wali Songo. Songo betekent 9 in het Javaans. Dat zijn de negen wijzen. Als je dat boek van Hiem leest, krijg je enig idee waarover ik praat.

Ik heb vele spoken ontmoet. Er zijn heel vervelende ontmoetingen bij. Veel mooie en belangrijke ontmoetingen, maar ook beroerde. Alle problemen die ik heb, lichamelijke problemen, komen omdat ik me gewaagd heb in de cities van bepaalde wezens en die hebben mij ontdekt en hebben meteen geprobeerd mij aan te raken. Anyway, van de vier broers was ik degene die hier het meest mee te maken heeft gehad.

Oma Dik wist dat ik dit had. Jouw jongste zus, Singkeh heeft het ook. Ik herinner me dat we hier in Cloverdale in januari 1980 naar de monastery van de 10.000 boeddha's gingen. Singkeh was toen erg bang. Dat monastery was het oude krankzinnigengesticht geeest. Zulke gebouwen zijn loaded with spirits. De boeddhisten zijn daar niet bang voor. Ze mediteren ze gewoon eruit. Maar in het begin, in 1980, was dat nog niet zo. En toen we daar kwamen wilde ze meteen weg en was erg bang. Wanneer Singkeh iets zegt moet je ernaar luisteren. Want zij ziet meer en experienced meer.

Mammie heeft ook bepaalde ervaringen. Jouw ouders zitten erg vast aan deze dingen. Dit is dus het verhaal over het gebouw van de 10.000 boeddha's. Je moet ook altijd uitkijken bij krankzinnigengestichten en hospitals. Die zijn loaded met beroerde dingen. De monastery is nu OK.

In Indonesië was het heel mooi weer, de zon scheen altijd. Het leven was gemakkelijk, gemakkelijker dan in Holland en de US, omdat we daar bedienden hadden. Maar als het donker werd, werd het meteen anders. Dan voelde je dat er iets aan de hand was. Sommigen van de schaduwen hadden 'a life of their own' zullen we maar zeggen. Vooral ook als je op eenzame landweggetjes liep.

Toen ik 26 jaar oud was en in Embong Ploso (?) woonde, was ik in de kost bij tante Jet Pabst. Het was een mooie buurt met mooie Indische huizen. Embong Ploso was een laan met hoge kanariebomen. Vandaar kwam je op de Tamarindeweg. Er was daar een plein, het Scheepmakerspark, met een brievenbus. Pappie had jouw moeder een brief geschreven en die moest ik bussen. Om 2 uur 's nachts ben ik de straat opgegaan. Het was doodstil, er was niemand op straat. Soms zag je daar wel eens een taxi, maar toen ik er was, was er niemand. Die stilte is beangstigend. Ik postte de brief en toen moest ik terug. Ik keek die laan in en werd ineens heel erg bang. Ik dorst niet naar huis te lopen en ging wachten op een taxi. Kan je nagaan: een taxi voor een paar honderd meter. Ik wachtte daar een uur en dacht: ik kan hier niet langer blijven staan. Tenslotte ben ik schoorvoetend naar huis gelopen. Er waren hoge kanariebomen met donkere schaduwen op de grond. Ineens hoorde ik een suizend geluid en een glinsterend voorwerp sloeg vlak voor me in de grond. Het was een cirkelvormig blinkend ding met een doorsnede van 6 of 7 centimeter; het gaf licht, een blinding light. Ik wilde het oprapen, maar het glipte uit mijn vingers en ging 1 meter verder weer in de straat. Ik ging erachteraan, maar het sprong steeds verder. Zo bracht het me naar huis. Bij huis wilde ik het echt grijpen, maar het sloeg met een klap in een van die bomen en bleef daar pulseren en glinsteren, net alsof het levend was. Later hoorde ik van een Indonesische jongen, Mohammed, die ook bij de marine was, dat dit de ani ani van de godin van de rijst is. De ani ani is het mesje van de vrouwen die er gras mee afsnijden.

Indonesië was een eilandenrijk waar de goden rondwaalden tussen de mensen, maar je moest ogen hebben om te zien en oren om te horen.

Anyway, op heel jonge leeftijd ben ik met de dingen van de andere wereld in contact gekomen. Ik was twee en een half jaar oud. We woonden in Parakan in midden Java in een groot naargeestig huis. Het bed had blauwe gordijnen met bloemen erop. In de rivier waren grote rotsblokken afkomstig van de Merapi, die in die jaren nog wel uitbarstte. Ik herinner me dat ik daar zat met oom Ton. Tussen de stenen waren mooie heldere kuiltjes met water; dat vonden we leuk. Mijn grootmoeder was daar ook, van vaderskant. Van daaruit is mijn vader overgeplaatst naar Batavia. Daar woonden we in Kebajoran. We hebben daar in twee verschillende huizen gewoond. In een van die huizen, in de kamer waar ik sliep, zag ik in het licht van de manestralen een donkere hoop, zo groot als een schildpad, die toen ik keek naar me toe begon te kruipen. Ik was als de dood zo bang. Hij liep langzaam naar me toe. Ik heb een keel opgezet en toen kwam mijn vader. Hij stak een lamp aan en het beest was weg. Er was geen enkel beest geweest natuurlijk. Ik heb nooit gevraagd waarom ik daar was en waar de anderen waren. Ik voelde me verschrikkelijk verlaten. Daarna is mijn vader overgeplaatst naar Soerabaja. Ons huis was in Kepoetran, een prachtig huis met marmeren vloeren. Het was een heel groot huis. De grootste kamer was van mijn ouders met de drie kinderen. Ook de tantes en opoetje woonden daar. Opoe's kamer rook altijd lekker. (Hij geeft een uitgebreide beschrijving van het huis.

In de zitkamer stond een grote kast en op die kast stonden twee poppen, wajangs. Ik wist dat ze eigenlijk levend waren.

Kant B. Na Soerabaja is zijn vader overgeplaatst naar Pematang Siantar op Sumatra. Prul was toen 6. Dus het was ca. 1920.

Ook nu weer verhalen over de angsten uit zijn jeugd. Veel heeft hij al eerder verteld op tape 1.

Daar is dus het verhaal van die poppen op de kast en ik was er als kind echt bang voor. Overdag keek ik dan naar die poppen, omdat ik het idee had dat ze levend waren en dat ze in de nacht naar beneden klauterden. Om dat te onderzoeken stapte ik 's nachts over het lichaam van mijn ouders heen en dan liep ik op blote voeten door de kamer naar de zitkamer. Op een keer stond ik daar zo te kijken en toen voelde ik dat mijn rechterbeen werd aangeraakt door iets. En iets klom tegen mijn been op en ik voelde een beet. Ik greep zo naar mijn been en toen voelde ik een soort hoofd en toen wist ik dat het die poppen waren. Toen heb ik die pop van mijn been afgescheurd en met kracht tegen de grond gesmaakt en ik ben uit die kamer gerend. Die pop had zijn tanden in mijn been geslagen. Toen ben ik weer in bed gekropen. Ik was erg geschrokken natuurlijk, maar ik was vlug over die schrik heen. De volgende dag ben ik gaan kijken. Ik dacht dat die pop wel kapot zou zijn. Maar nee hoor, hij stond daar met zijn ene hand omhoog en de andere omlaag.

Anyway, dat was dus het begin van bepaalde onmogelijke dingen.

Toen werd mijn vader overgeplaatst naar Pematang Siantar. We maakten daar kennis met de familie Boon. Onze ouders werden vrienden. Ze gingen samen naar de soos en gingen samen dansen, etc. Oudejaarsavond brachten we altijd door bij de familie Boon. Mammie was 3 jaar, jouw vader was 6 jaar. Pappie speelde wel eens met je moeder, maar zij speelde vaker met oom Ton.

Ilse: Omdat die mijn leeftijd was.

Prul (kwaad): Omdat die jouw leeftijd was?! Jij was 3 en hij was 5.

Anyway, dat was zogenaamd zijn griet. Ik had een andere griet, Jetty Luiting. Ja ja, ik had al een griet hoor. Anyway, dat Pematang Siantar was ook een geheimzinnige plaats. Wij hadden een groot huis en een heel groot erf. We hadden daar Batakse bedienden. Ze waren gekerstend door de zendelingen. Zij zijn eigenlijk menseneters. Ze woonden in Sumatra, in de residentie Tapan uli (?). Als mijn ouders naar de soos gingen, letten ze op ons. Ze kwamen binnen en waren gewapend met zwaarden. Er waren er drie. Ze hadden christelijke namen en Bataknamen. De oudste was Elifas Sigombing, de tweede Jason Hotasoewit en de derde Goloe. Goloe was erg zwart. Op een keer was ik in de tuin weer eens mieren aan het pesten of zoiets en toen kwam hij bij me hurken en pakte mijn hand en voelde. Ini enak, zei hij. Dit is lekker. Hij was een echte menseneter lang geleden. Hij

heeft dus verschillende handen behoorlijk afgekluisd. Dat was dus een soort beleg voor hem.

O, ik heb iets heel belangrijks vergeten. Iets wat ik meegemaakt heb in het huis van die poppen. Op een keer dat ik daar sliep, dus in de kamer van mijn ouders, daar in bed, was het net of ik geroepen werd. Ik hoorde mijn naam in mijn hoofd. Ik werd wakker. Mijn ouders sliepen en mijn broers ook. Maar ik werd geroepen. Toen ik het voor de 3^e keer hoorde ben ik over het lichaam van mijn ouders heen gestapt en naar de open achtergalerij gegaan.

De stem zei dat ik naar de lucht moest kijken. Ik kon door alle huizen en bomen heen kijken en zag de zon opkomen. Hij was vuurrood. Uit de zon kwam een wit wolkje, dat met reusachtige snelheid in mijn richting kwam. Het ging ontzettend snel. Het kwam van de zon. Het wolkje was een soort wagen, een chariot met vier paarden. Hij daalde neer en was vlakbij, zwevend boven de grond, de paarden met wapperende manen. De tijd werd veranderd. Daarom kon ik het allemaal zien.

Er stond iemand in die chariot. Deze persoon in de wagen lachte naar mij en vroeg of ik met hem mee wilde gaan. De wagen kwam dichtbij. Ik kon zo overstappen. Ik werd bang. Ik dacht: nee, dit wil ik niet. Dat kan ik niet doen, mijn ouders en zo, mijn familie. Hij zei: OK, until next time. En hij verdween.

Dat is een heel groot ding wat ik toen meemaakte, toen ik 4 jaar was.

Nu weer terug naar mijn tijd op Sumatra, waar ik mammie ontmoet heb. Het was een leuke tijd daar, dat herinner ik me. Toen ik voor het eerst een regenboog zag, vond ik dat zo geweldig, dat ik de vreemde wens had onder een regenboog te willen staan. Ik vroeg aan mijn moeder hoe ik daar kon komen. Mijn moeder zei: kind, niemand kan onder een regenboog staan; regenbogen zijn dingen waar je niet onder kan staan; die zijn veel te ver. Zo zat ze te praten. Ik geloofde mijn moeder niet. Ik geloof veel mensen niet. Allemaal gelul, dacht ik. Voor zekere individuen gelden andere wetten.

Op een keer was er een geweldige regenbui. Het erf helde af naar de rivier. Langs die rivier liep een weg. Die weg ging over een canyon. Daar was een houten brug over en die canyon eindigde op ons erf. Ons erf was erg groot en die canyon was loaded met allerlei struikgewas en boompjes. En slangen natuurlijk en schorpioenen. God knows wat voor monsters er allemaal zijn. In dat riviertje, vlak tegenover de deur die naar buiten ging, was een eilandje. Er stonden heel grote bomen op ons erf aan de oever van de rivier en dat eilandje was ook erg bebost. Op een dag was er een reusachtige regenbui. Toen de regen afnam, zag ik lots of mist vanuit de rivier. En de zon brak door. En toen zag pappie dat er een regenboog werd gevormd. Eén poot van de regenboog was op het eiland en het andere been daalde neer in die canyon, niet zo ver van ons huis. Ik rende direct op blote voeten naar die brug. Ik klom naar beneden, ik was 5 of 6 jaar oud. Het was tussen de 5 en 10 meter en toen stond ik dus in die canyon. Ik rende naar het eind van die canyon en ik stond op een gegeven moment op de plek waar de regenboog neerkwam. Dat was inderdaad mogelijk. Al die kleuren waren op mijn lichaam. Ik stak mijn handen uit en zag de kleuren op mijn handen. Dat is een belangrijk ding voor mij. Het heeft mijn verdere leven heel erg beïnvloed.

(Dit verhaal van de regenboog staat ook op tape 1, kant B)

Een jaar later, ook na een regenbui, zag ik dat een reusachtige hand een groot gordijn opzij deed in de hemel en ik zag een prachtig landschap. Wat dat was en hoe je daar komt, ik weet het niet.

Hierna gingen we naar Ambarawa. In de derde klas kwam ik daar. In de zesde klas werden we weer overgeplaatst naar Soerabaja, dus na 2 ½ jaar. Daar in Ambarawa was het fort Willem I, een spookachtig fort. Het had metersdikke muren met graven van officieren erin. Er waren naamplaten in die muren. De naam Uhlenbeck heb ik onthouden. Dit fort was in een groot djatibos. Daaromheen was het kampement. We waren bevriend met verschillende officieren daar. Ze kwamen bij ons thuis. Er was altijd veel vertier.

In Ambarawa heb ik dat avontuur meegemaakt met Sonate nr. 333. Dat lege huis met die twee kinderen die daar piano speelden.

(Dat verhaal en ook de beschrijving van Fort Willem I, staan op tape 1, kant B)

Verder heb ik daar straten gezien waar ik graag naar toe wilde, maar ik kon niet. Ik was te klein, 8 of 9 jaar oud. Er was zoveel te onderzoeken, maar ik kon het allemaal niet doen. Dat speet me heel erg. Zelfs nu als ik eraan denk, vind ik het vervelend. Ik zou wel herboren willen worden om in Indonesië te onderzoeken wat ik heb misgelopen. Aan de andere kant denk ik: ach, laat ook maar.

In Ambarawa heb ik ook kennis gemaakt met Chinese huizen. Grote huizen, bijna paleizen. Er kwam geen eind aan en het waren allemaal spookhuizen.

Van Ambarawa zijn we naar Soerabaja gegaan. Daar zat ik in de 6^e en 7^e klas. Daar heb ik toelatingsexamen gedaan voor de HBS. Na een half jaar op de HBS daar werd mijn vader overgeplaatst naar Lawang. Wij moesten toen naar de HBS in Malang, een half uur met de trein. Daar ben ik twee jaar geweest. In de 3^e klas zijn we weer naar Soerabaja gegaan.

In Lawang waren ook veel vreemde dingen. Daar was een straat waar ik erg veel belangstelling voor had. Ik was 12 of 13. Die straat zag er vreemd uit, met hoge muren. Je zag daarachter de daken van de huizen en de toppen van de bomen. Maar ik zag er geen kip. Ik heb nog nooit één persoon die weg zien opgaan. Ik heb geprobeerd die weg op te fietsen. Hij ging een helling op, maar ik kon die helling niet halen. Ik heb geprobeerd met de fiets aan de hand die straat in te gaan, maar het was net of ik door een reusachtige hand werd tegengehouden. Toen heb ik de fiets op de grond gelegd en heb geprobeerd te lopen, maar ik kon het niet. Ik wou daarheen. Die huizen waren zo mooi en vreemd, net of ze niet bij dat plaatsje Lawang hoorden. En toen hoorde ik iemand tegen me zeggen: waarom ga je niet naar huis? Toen ik keek waar die stem vandaan kwam, zag ik een klein Indonesisch mannetje. Hij zei: Ik ken jouw vader. Ga naar huis, anders zeg ik hem wat jij doet. Ga hier weg, hier wonen alleen maar spirits. En toen ben ik weggegaan.

Toen is mijn vader weer overgeplaatst naar Soerabaja. In Soerabaja, in de 3^e klas, werd ik erg ziek. Ik ben drie maanden ziek geweest en ik kon het niet meer inhalen. Ik moest het overdoen. En toen ik overgegaan was naar de 4^e klas zijn we naar Holland gegaan. Daar is eigenlijk niets gebeurd. Toen kwamen we weer terug in Malang, waar ik mijn eindexamen heb gehaald.

Daarna werkte ik een blauwe maandag bij de landraad. Tante Ella woonde next door. Met Leo en John. Ze woonde eigenlijk bij ons. Later hadden ze een apart huis. Ik bracht Leo elke dag naar het kleuterschooltje en dan zat hij achterop de bagagedrager van mijn fiets. One day kwam er een militaire colonne aan met een motorrijder van de artillerie. Een verkoper stak de weg over. De motorrijder reed die man omver. Hij verloor de macht over zijn stuur en kwam regelrecht op mij af. Ik zag dat als hij doorging, hij Leo zou raken. Toen ben ik gestopt en heeft pappie zijn been zo voor Leo gedaan en ja hoor, de gashendel drong helemaal in mijn dijbeen. En Leo werd eraf geworpen. Ik ben naar Leo toegestrompeld en ik heb hem opgetild Hij had zijn beentje gebroken. Ik ging naar de dokter en werd behandeld. Ze hebben mijn vader gewaarschuws en toen hij mij op de operatietafel zag liggen met dat gat in mijn dij, begon hij te huilen. Hij kon zich niet goed houden. Ik was dus erg gewond en had een groot gat. Ik moest drie dagen in het ziekenhuis blijven. Daarna werd ik naar huis gebracht en ik lag in mijn kamer waar ik sliep met Djoon, twee bedden naast elkaar. Ik kon niet lopen, anders ging die gehechte wond open.

Op een dag kreeg ik vreemde rillingen en daardoor wist ik dat ik zou worden aangevallen. En verdomd, ik werd aangevallen door een groot beest. Zo groot als een leeuw, maar met een zwarte kop. Hij sprong op me. Ik sprong uit bed en heb dat beest weggeslingerd. Ik strompelde naar mijn ouders in de zitkamer. De hele familie zat daar aan tafel te 21-en. Ik zei: moeder, ik werd aangevallen door dat beest met die zwarte kop. Oma Dik liet haar kaarten vallen en ze schreeuwde: zie je nou Wies, ik heb je daarvoor gewaarschuwd en nu krijgt dat kind die aanvallen.

Mijn broer Ton rende direct naar de pastorie. Een half uur later toen ik weer in bed lag en de gemoederen nog steeds verhit waren, kwam de pastoor om te bidden en zo. Hij kwam met een monstrans en twee misdienaars. Ton was er een van. Er werd gebeden en ik kreeg allerlei dingen in mijn bed, maar het hielp allemaal niets hoor.

Dat was wat er gebeurde in Lawang nadat ik van de HBS was en dat ongeluk had met Leo. Later ben ik naar Batavia gegaan. Daar heb ik ook een heel onaangenaam ding meegemaakt. Het heeft met katten te maken. Heel vreemd en beroerd. Ik wil daar liever niet over praten.

In Batavia ben ik naar de douanecursus gegaan voor een jaar. Daarna werd ik in Soerabaja geplaatst. Ik ging in de kost bij tante Elly in de van Hogendorplaan. Al die huizen daar zijn ook erg beroerd.

Er zijn zoveel kerkhoven in Soerabaja. Grote terreinen met al die Chinese graven. Wie weet zijn er veel doden geweest van een of andere epidemie.

Achter dat huis waar tante Elly woonde was ook een reusachtige begraafplaats. De kokkie daar was altijd erg bang. Ze zei: Njo, je moet oppassen, je moet op tijd naar binnen 's avonds, want er is something there. En dat noemen ze dus in Indonesië een Goendoeroewo. Dat is een boomspirit. En die ziet er heel vreemd uit. Hij is erg groot, harig, een grote ragebol. Unpleasant.